

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **nrap. Mgr. J. P.**
nar. X.
bytem X.

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 – Praha 4

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 14.08.2024,
č. j. KRPA-301081-52/ČJ-2023-0000OP, č. 900/2024**

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 14.08.2024 č. j. KRPA-301081-52/ČJ-2023-0000OP, č. 900/2024 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.08.2024, č. j. KRPA-301081-52/ČJ-2023-0000OP, č. 900/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18.12.2023, č. j. KRPA-301081-42/ČJ-2023-0000ZU (dále „prvostupňové rozhodnutí,“ nebo „rozhodnutí náměstka ředitele“). Soud k tomu uvádí, že žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí chybné datum, a to 14.08.2022 namísto 14.08.2024 (pozn. zvýrazněno soudem). Jedná se o zjevnou chybu v psaní.
2. Rozhodnutím náměstka ředitele byla zamítnuta žádost žalobce o proplacení přestávek na jídlo a odpočinek ve službě nařizovaných podle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“ nebo „zákon o služebním poměru“).
3. Náměstek ředitele o žádosti žalobce uvažil v prvostupňovém rozhodnutí tak, že pro období od 01.02.2010 do 31.07.2020 žádost zamítl z důvodu uplatnění námitky promlčení (bod 1. výroku) a pro období od 01.09.2023 do 07.09.2023 ji zamítl z důvodu, že způsob organizace služby a přestávek odpovídal požadavkům účastníka řízení (bod 3 výroku). O zbylém nároku za období v rozmezí od 01.08.2020 do 31.08.2023 rozhodl náměstek ředitele pod bodem 2. výroku tak, že jej neuznal, a to z důvodu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání nároku, neboť žalobce v této době vykonával službu, jejíž výkon může být přerušen. Právě ve vztahu k období od 01.08.2020 do 31.08.2023 rozhodoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť odvolání žalobce směřovalo pouze co do bodu 2. výroku prvostupňového rozhodnutí.
4. Spor se mezi žalobcem a žalovaným vede o charakter služby na oddělení dopravních nehod (ODN), odboru služby dopravní policie (OSDP) Krajského ředitelství policie (KŘP) hl. m. Prahy (HMP), dle kritérií § 60 zákona o služebním poměru. Žalovaný je toho přesvědčen, že služba byla přerušitelná, a proto docházelo v souladu se zákonem k nařizování přestávek na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru, které se nezapočítávají do doby služby. Žalobce má naopak za to, že jde o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, a proto mu měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která se do výkonu služby započítává, a tudíž mu za toto období náleží služební příjem.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. V podané žalobě žalobce nejprve shrnuje průběh řízení. Dále uvádí, že byl na ODN OSDP KŘP služebně zařazen od 01.02.2010 na služebním místě jako vrchní inspektor skupiny zpracování dopravních nehod.
6. Žalobce namítá nesprávné právní posouzení věci a nedostatečné a nesprávné zjištění skutkového stavu.
7. Nesprávné právní posouzení věci žalobce spatřuje v závěru správních orgánů o tom, že výkon služby na ODN OSDP KŘP HMP nebyl nepřerušitelný a mohla být tedy naplánována řádná přestávka ve výkonu služby ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Žalobci náleží za tuto dobu náhrada služebního příjmu za odpracované hodiny ve službě, neboť fakticky přestávku ve službě na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru (dále též „přestávka“) nečerpal, jednalo se o přiměřenou dobu na jídlo

a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (dále „přiměřená doba na jídlo a odpočinek“), která se do doby služby započítává.

8. Ke skutkovému stavu žalobce konstatuje, že na oddělení neexistoval žádný fungující systém, který by v každé jednotlivé službě zaručil, že bude možné řádně čerpat přestávku. Poukazuje na vysoký nápad dopravních nehod, nemožnost předem odhadnout jejich závažnost a dobu řešení a zpracování, a v souvislosti s tím upozorňuje, že nelze nikterak garantovat, že přestávku bude možné čerpat v předem určený čas a že ji bude skutečně možné realizovat nejdéle po každých pěti hodinách nepřetržitého výkonu služby a v zákonem stanoveném trvání. Během nápadu dopravních nehod bylo leckdy nutné si přestávku u dozorčí služby přímo aktivně vyžádat. Poukazuje na situaci, kdy se v důsledku zvýšené četnosti nehod přestávky posouvaly na neurčito s nulovou garancí jejich čerpání, a přestávku bylo možné čerpat až za několik hodin od zákonem předepsané lhůty. Pokud by ovšem měla být pětihodinová lhůta posouvána, musel by dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru o takový postup příslušník předem sám požádat, což žalobce nikdy neučinil.
9. Faktické čerpání přestávek bylo podřízeno nápadu dopravních nehod, nebylo tedy možné příslušníky s jejich čerpáním předem seznámit. Čas, na kdy byly přestávky plánovány, byl pouze formální. V návaznosti na to poukazuje na skutečnost, že organizace práce na oddělení dopravních nehod znemožňovala řádné čerpání přestávek ve službě v naplánovaném čase, neboť všichni příslušníci ve službě, resp. na jedné směně, mají plánem služeb předepsáno čerpání přestávek ve službě ve stejný čas. Žalovaný tedy nemůže již z principu příslušníkům umožnit, aby přestávku ve výkonu služby v naplánovaném čase čerpali, protože by tím zcela paralyzoval směnu. Čerpání přestávek se na oddělení neřešilo a ani řádně nedodržovalo.
10. K režimu na pracovišti žalobce uvádí, že slouženy byly 3 druhy služeb. Ranní služba probíhala od 06:45 do 17:00 hod., přičemž do 15:00 hod. byly nabírány nehody, které byly v posledních dvou hodinách služby administrativně zpracovány. Odpolední služba probíhala od 11:00 do 07:00 hod., přičemž do 15:00 hod. probíhala administrativní práce na spisech, a následně bylo do konce služby vyjížděno k nehodám. Služba během víkendů a svátků probíhala 24 hodin od 07:00 do 07:00 hod. následujícího dne. Všichni příslušníci měli ve výjezdu plánovanou přestávku na stejný čas a tím pádem by půl hodiny nemohl operátor zavolat žádnému příslušníkovi, aby mu předal dopravní nehodu. Ostatně formálnost stanovení přestávek, kdy se skutečné čerpání lišilo od toho plánovaného, žalobce ani nepopírá.
11. Nezřídka se též stávalo, že počet dopravních nehod v danou chvíli převyšoval počet hlídek na oddělení. V těchto situacích nebyla k dispozici volná hlídka, která by žalobce mohla při výjezdu k dopravní nehodě zastoupit. Na oddělení tedy nebyla v praxi často možná zastupitelnost. Ostatně neexistovalo ani žádné konkrétní organizační opatření, které by bylo srozumitelné, jasné a konkrétně popisovalo fungování systému střídání příslušníků ve službě v době čerpání přestávek a současně zachovávalo a garantovalo dodržení smyslu a účelu přestávek ve službě, jak předpokládá zákon. Jako příklad uvádí závažnější dopravní nehody, jejichž zpracování na místě může trvat i několik hodin, což může znemožnit čerpání plánované přestávky, a to aniž by byla tato situace jakkoliv organizačně řešena.
12. Dále žalobce poukazuje na judikaturu správních soudů, která se zabývá přestávkami. Podle NSS je nutno posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoli pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky (rozsudek NSS ze dne 26.08.2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Pokud zastoupení pro případ

naplánované přestávky není předem předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno, musí být příslušníkovi zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek (rozsudek KS v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 27.07.2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53 a rozsudek NSS ze dne 18.07.2019, č. j. 8 As 257/2018-44. Požadavek plnohodnotného vystřídaní příslušníků však není na ODN OSDP KŘP HMP splněn – není jakkoli stanoveno předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, proto považuje svou službu za fakticky nepřetržitou a nepřerušitelnou.

13. Žalobce zmiňuje obdobné žádosti příslušníků totožného oddělení, v nichž Městský soud v Praze dal za pravdu žalobcům (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.01.2023, č. j. 17 Ad 6/2022-112). Poukazuje na organizační změnu na oddělení poté, co začala vznikat obdobná soudní judikatura – KŘP HMP změnilo svůj přístup a od 01.09.2023 začalo dobu na jídlo a odpočinek posuzovat podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Charakter služby, její náplň, ani organizace se však nijak nezměnily.
14. V napadeném rozhodnutí je v rámci rekapitulace rozhodnutí náměstka ředitele v souvislosti s tvrzenou přerušitelností služby žalobce řešeno a dokazováno stravování příslušníků. Rozhodnutí prezentuje počet odběrů jednotlivých obědů v letech 2020-2023. Podle žalobce jde o vágní a nicneříkající a neurčité uvedení údajů, neboť tyto údaje nevypovídají nic o délce doby čerpané na jídlo a odpočinek či o tom, zda tato doba byla čerpána nejdéle po pěti hodinách od začátku směny, či v předem plánovaném čase. Žalobce poukazuje rovněž na účelový výběr údajů z tzv. knihy dopravních nehod, které mají demonstrovat představy o konkrétním způsobu organizace výjezdů k nehodám. Navíc jsou tyto údaje irelevantní, neboť knihy dopravních nehod neobsahují čas přidělení nehody ani čas výjezdu hlídky, ale čas přijetí oznámení o dopravní nehodě, který s výše uvedenými ukazateli nekoresponduje.
15. Pokud jde o délku přestávky, často se stávalo, že když se žalobce domlouval na přestávce s operačním (tzv. „stálistou“), který přiděloval jednotlivé nehody, počet nehod byl vyšší než počet hlídek. Nehody za takového stavu byly přidělovány do pořadí, a v důsledku těchto událostí býval žalobce upozorňován, aby se nikde nezdržoval, že má další nehodu v pořadí. Z toho pramení stres a tlak na rychlé zpracování nehod, což opět potvrzují svědecké výpovědi.
16. Žalobce uvádí, že v každém měsíci posuzovaného období docházelo k narušení jeho čerpání přestávky, a zároveň že se opakovaně stávalo, že přestávka nebyla čerpána v plánovaném čase ani v zákonem stanoveném intervalu
17. Dále se vyjadřuje k nemožnosti zastoupení dané konkrétní hlídky, a to z důvodu personálního podstavu. Na zastoupení hlídkami z jiných oddělení nelze spoléhat, neboť nejedí ke všem nehodám. Tzv. prvosledové hlídky lze pak považovat za pomocné prvky, nikoli však za zastoupení, neboť prvosledová hlídka není specializovaná na řešení dopravních nehod, nýbrž provádí jiné činnosti (odstranění překážky z provozu, dechové zkoušky apod.)
18. Žalobce dále odkazuje na výsledky příslušníků, kteří si podali podobnou žádost jako žalobce, a dále nadřízených, kteří zodpovídají za nastavený systém, které jsou součástí napadeného rozhodnutí a spisové dokumentace. Navíc žalobce postrádá výsledk dalších řadových příslušníků, kteří podobnou žádost ovšem nepodali, a navrhuje jejich výsledk, konkrétně zmiňuje příslušníky současné či bývalé příslušníky ODN OSDP KŘP HMP Xa., Xb., Xc., Xd., Xe., Xf. a Xg.

19. Shrnuje, že výkon služby žalobce byl nepřetržitý a nepřerušitelný, navíc bez zajištění a možnosti jeho řádného a plnohodnotného zastoupení, a nebylo tedy možné čerpat přestávky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce fakticky čerpal pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, proto by mu měla být poskytnuta úhrada těchto odpracovaných a nesprávně vykazovaných hodin, přičemž napadené rozhodnutí by měl soud zrušit.
20. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 04.12.2024, č. j. KRPA-301081-54/ČJ0000OP navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti, výrok je dostatečně konkrétní a přesný, odůvodnění je obsáhlé a věcné, a lze z něho dovodit, které skutečnosti vzal služební funkcionář za prokázané, o jaké důkazy se opíral a jak je hodnotil věcně i právně.
21. Žalovaný má za dostatečně prokázané, že výkon služby na oddělení žalobce je přerušitelný, dále že byla doložena i možnost a způsob střídání a zastupitelnosti, a to jak zajištěnými dokumenty, svědecky, tak i na základě ukázek organizace služby (elektronický deník, knihy služeb, plány služeb). Z plánů služeb je zřejmé, že výkon služby byl v předmětném období plánován v nepřetržitém, ale přerušitelném režimu, s nerovnoměrným rozvržením doby služby. Na základě spisového materiálu byla dostatečně prokázána zastupitelnost jednotlivých příslušníků na pracovišti. Policisté na daném oddělení jsou proškoleni a cvičeni pro možnost plnohodnotné vzájemné zastupitelnosti.
22. Služební funkcionář v plánu služeb zajišťuje zákonné podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, kdy policista nevykonává službu. Policisté jsou s plánem pravidelně seznamováni a žalobce jej vždy bez výhrad stvrdil. Ze spisu vyplývá, že na pracovišti je zajištěna zastupitelnost i organizační a technické podmínky umožňující řádné čerpání přestávek bez objektivních překážek. Lze proto uzavřít, že jde o výkon služby, který lze podle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. přerušit. Jak uvádí i judikatura NSS (např. rozsudek NSS ze dne 08.11.2022, č. j. 7 As 187/2022-34), není nutné zkoumat čerpání každé jednotlivé přestávky. Rozhodné je, zda je přerušení služby obecně možné. Smyslem přestávky podle citovaného ustanovení je zákonem garantovaná doba, kdy policista nevykonává službu a odpočívá dle vlastní volby.
23. Naopak režim podle § 60 odst. 3 představuje výjimku, která může být aplikována jen při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených. Důraz na skutečné čerpání namísto faktické možnosti přestávky čerpat by mohl vést k tomu, že příslušníci bezpečnostních sborů přestávky fakticky čerpat nebudou, ačkoli by tak mohli učinit, s cílem dovolat se jejich započítání do doby služby. To by popřelo smysl a účel úpravy přestávek a přiměřené doby na jídlo a odpočinek.
24. S odkazem na již citovanou judikaturu NSS doplňuje, že fakticita čerpání každé jednotlivé přestávky není sama o sobě určující pro závěr, zda výkon dané služby spadá do režimu podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Tím jsou totiž objektivní důvody – ze spisu přitom vyplývá, že policisté sloužící na uvedených pracovištích nikdy u vedoucího pracovníka neřešili, ani si neztěžovali na to, že by si nemohli vybrat přestávku z jakéhokoli důvodu. Detailní vedení nějakého dokumentu o čerpání přestávky není účelné, není ani obvyklé v jiných sektorech či oborech činnosti. Pokud by zaměstnavatel důsledně kontroloval využití času na přestávku, bylo by to vnímáno jako příkoří a zbytečné byrokratické zatěžování. Takové kontroly by měly být prováděny jen u nedisciplinovaných pracovníků.

25. Žalovaný se sice ztotožňuje s tvrzením žalobce, že činnost ODN nelze nahradit žádnou jinou hlídkou, nicméně se s ním rozchází v otázce nutnosti akutního výjezdu. Nikde není stanoveno, že tato hlídka musí být na místě nehody první, nebo, pokud se nehoda objeví, že musí dojít k přerušení již čerpané přestávky a k okamžitému odjezdu na místo nehody. Výkon služby probíhá v součinnosti s operačním důstojníkem a není na libovůli žalobce. On tedy nemůže vyhodnocovat, kdy se jedná o akutní potřebu výjezdu a kdy nikoli.
26. Závěrem žalovaný shrnuje, že zásadním hlediskem pro posouzení, zda se jedná o přestávku nebo přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, je skutečnost, zda si policista mohl udělat přestávku na jídlo, či zda ho samotný provoz, který zajišťuje, nutil k neustálému výkonu práce, či k přípravě být ihned kdykoliv schopen práci vykonávat. Tedy zda charakter vykonávané služby umožňuje policistovi práci – výkon služby – přerušit a přestávku čerpat. Je zcela evidentní, že je rozdíl mezi službou, která nemůže být přerušena přestávkou, a službou vykonávanou sice v provozu nepřetržitě, ale přerušitelně. Žalovaný má za to, že bylo zajištěno plnohodnotné vystřídaní policisty během přestávky ve službě, přičemž se jednalo o předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení. Proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení žaloby

27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.
28. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobce a žalovaný souhlasili, resp. jejich souhlas byl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1, věta druhá, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) presumován.
29. Soud neprovedl dokazování výsledkem všech navrhovaných svědků, a to z důvodu nadbytečnosti. Soud má za to, že pro posouzení věci plně postačuje obsah správního spisu a důkazy provedené ve správním řízení i s ohledem na skutečnost, že ve správním spise jsou již mimo jiné založeny záznamy o výslechu některých žalobcem navrhovaných svědků.
30. Žaloba je důvodná.
31. Na úvod je třeba upozornit na skutečnost, že o podobných žádostech příslušníků bezpečnostních sborů zdejší soud v minulosti již několikrát rozhodoval. Napadené rozhodnutí je až na drobné výjimky obsahově totožné s rozhodnutím žalovaného ze dne 29.04.2024, č. j. KRPA-293288-55/ČJ-2023-0000P, kdy žalovaný rozhodoval o žádosti žadatele npor. Mgr. X. v rámci téhož správního řízení tak, že ji zamítl. Toto rozhodnutí žalovaného zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 27.08.2025, č.j. 8 Ad 11/2024-73. Totožná situace pak nastává u žadatele nprap. X., jehož žádost žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29.04.2024, č. j. KRPA-239478-51/ČJ-2023-0000OP, které bylo následně zrušeno zdejším soudem, a to rozsudkem ze dne 04.12.2024, č. j. 11 Ad 11/2024-49. Desátý senát Městského soudu v Praze nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit a shrnuje, že i ve vztahu k žalobci dospěl ke shodným závěrům. Soud zároveň přiměřeně odkazuje i na další obdobné případy ve věcech služebního poměru policistů – příslušníků oddělení dopravních nehod, kdy bylo žalobcům vyhověno, a to např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.01.2023, č. j. 17 Ad

6/2022-112, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 01.09.2023, č. j. 17 Ad 2/2023-88, který byl potvrzen Nejvyšším správním soudem (rozsudek NSS z dne 23.01.2024, č. j. 10 As 252/2023-77). V souladu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodování proto zdejší senát ve svém odůvodnění vyjde ze závěrů, k nimž dospěly osmý a jedenáctý senát, se zohledněním dalších rozhodnutí v této oblasti učiněných.

32. V projednávané věci je sporné především právní hodnocení zjištěného skutkového stavu. Mezi žalobcem a žalovaným není shoda na tom, zda zjištěný skutkový stav má být podřazen pod přerušitelnou nepřetržitou službu ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, nebo pod režim služby sice nepřetržité, ale nepřerušitelné ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Sporná není formální stránka, bylo dostatečně zjištěno, že přestávky ve službě byly plánovány v zákonem požadovaných mezích. Sporná je reálná praxe, resp. především její právní hodnocení.
33. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy.
34. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
35. Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru, *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*
36. Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*
37. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že výkon jeho služby byl nepřetržitý a nepřerušitelný, a že nemohl řádně čerpat přestávky ve službě dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, a domáhal se, aby tyto přestávky byly započítány do doby služby (§ 60 odst. 2 zákona o služebním poměru *a contrario*) a byly posuzovány jako přiměřená doba na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Soud se tedy zabýval otázkou, zda šlo v případě žalobce o konání služby, která byla nepřetržitá a nepřerušitelná, respektive zda žalobce přestávky ve službě mohl řádně čerpat.
38. Rozsudek NSS ze dne 08.11.2022, č. j. 7 As 187/2022-34 dává shrnující odpověď na otázku, jaký je smysl a účel přestávky a dále především shrnuje kritéria ve vztahu k posouzení přerušitelnosti doby služby. „*Smyslem institutu přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je to, že jde o „zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí“ (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44). Z judikatury NSS přitom plyne, že vyhodnocení, zda je režim výkonu služby přerušitelný, a tudíž spadá pod § 60 odst. 1, závisí v první řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti, tedy na tom, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňují (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). To, že jde o službu nepřetržitou, nicméně neznamená, že se jedná i o službu, kterou nelze ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru přerušit (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44; či rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Důvodem, pro který nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, je obsah*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(náplň) služby (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78), ale i pracovní prostředí či využitelnost příslušníků (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65). Pokud jde tedy o službu vykonávanou nepřetržitě, je nutné zkoumat, zda je technicky, resp. technologicky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem a zda je zástup za příslušníka, který přestávku čerpá, předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečen (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44) a personálně zajištěn, tj. zda existuje dostatek personálních kapacit ke střídání příslušníků (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42).“

39. Podstatné je zjištění, je-li možné čerpat přestávku v požadované délce, nejdéle po pěti odpracovaných hodinách a bez toho, aby se příslušník musel věnovat služebním úkolům. Nejvyšší správní soudu upozorňuje na to, že o nepřerušitelnou službu půjde i tehdy, kdy jsou příslušníci během přestávky fakticky omezeni, neboť ji nemohou trávit bez vlastního uvážení z důvodu plnění služebních úkolů či stavu pohotovosti. Důležitým kritériem je tedy i nepředvídatelnost možných přerušení přestávky, která je nutí být ve stavu trvalé ostražitosti. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 17.08.2022, č. j. 9 As 89/2021-65 lze shrnout, že „podstatná pro určení, zda je výkon služby přerušitelný či nikoli, je faktická možnost ...čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům... Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti. Tyto závěry odpovídají i rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie (např. rozsudek ze dne 9. 9. 2021 ve věci C-107/19, XR v. Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost) a Ústavního soudu (náleze ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20).“ Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2019 č. j. 8 As 257/2018-44, podle kterého přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ naplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.
40. Z uvedených judikturních závěrů je „zřejmé, že rozhodující pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby je skutečná, personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek a absence omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost). Závěr o faktické možnosti čerpání přestávek – zajištěné skutečnými i normativními opatřeními (služebními předpisy) – je tudíž nezbytný pro učinění závěru, zda se na daném pracovišti jedná či nejedná o výkon služby, jejíž výkon nemůže být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru“ (rozsudek NSS ze dne 08.11.2022, č. j. 7 As 187/2022-34).
41. Soud vycházel při posuzování věci zejména ze správního spisu, ve kterém jsou mimo jiné založeny záznamy o výsledku svědků, žalobcových kolegů, zejména: nprap.Xa., npor. Mgr. Xb., nprap. Xc., ppor. Xd., ppor. Xe., npor. Mgr. Bc. Xf., ppor. Bc. Xg., mjr. Mgr. Xh.. Soud vycházel rovněž ze záznamů o výsledku svědků příslušníků jiných úseků z roku 2021, které jsou součástí spisu a v nichž šlo o podobné žádosti jako v právě projednávané věci. Z výpovědí jmenovaných vyplývá, že se shodují mimo jiné v tom, že žalovaným nebylo

konkrétně a jasně stanoveno, jakým způsobem se příslušníci útvaru řešení dopravních nehod mají zastupovat během čerpání přestávky některého z nich.

42. Dále z výpovědí plyne, že příslušníci na předmětném oddělení měli formálně stanoven čas pro čerpání přestávky stejný. Tuto skutečnost pak nepopírá ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť opakovaně uvádí, že všichni příslušníci skupiny zpracování dopravních nehod měli plánovány přestávky ve stejný čas (viz např. výpisy z personálního systému EKIS WEB, které jsou součástí správního spisu). Takto nastavené, respektive naplánované čerpání přestávek je však v rozporu s povahou agendy, kterou se oddělení řešení dopravních nehod zabývá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (a žalobce to nečinil sporné), že služba je vykonávána nepřetržitě. Jestliže však je na uvedeném oddělení vykonáván nepřetržitý výkon služby, je současně vyloučeno, aby všem příslušníkům bylo čerpání přestávky naplánováno na stejný čas, neboť v takovém případě by nebyla dostupná žádná hlídka. Ostatně i v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vzájemná zastupitelnost je vyloučena v situaci, kdy je příslušníkům organizačních článků přestávka na jídlo a odpočinek plánována na zcela totožné časové úseky.
43. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018 č. j. 65 Ad 9/2017-53 plyne závěr, že nebylo-li organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků výjezdové hlídky, která musela být vykonávána nepřetržitě, a jejíž pracovní náplní byl okamžitý výjezd k dopravním nehodám a jejich řešení na místě, jednalo se o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Příslušníkům této hlídky nemohly být plánovány přestávky na jídlo a odpočinek, které se dle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítávají do doby služby, nýbrž jim měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která se do doby výkonu služby započítává. Soud se tedy zabýval otázkou, zda bylo organizačním opatřením střídání příslušníků zajištěno.
44. Ve správním spise je založen pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15 ze dne 28. 02. 2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba. Tento pokyn obsahuje rozvržení doby služby a zásady uplatňování pružné doby služby, rozvržení pracovní doby a zásady uplatnění pružné pracovní doby, nicméně neupravuje konkrétní dobu čerpání přestávek, ani postup vzájemného zastupování policistů v době, kdy přestávku čerpají.
45. Správní spis dále obsahuje výpis z metodického doporučení vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 02. 01. 2018, které upravuje zásady rozvrhování doby služby a které stanoví, že „[r]ozvržení doby služby vychází výlučně z potřeb výkonu služby a je předpokladem pro efektivní využití sil a prostředků pro splnění úkolů bezpečnostního sboru.“ Upraveny zde jsou také způsoby rozvržení doby služby a zmíněny jsou také přestávky ve službě na jídlo a odpočinek. K těm uvádí čl. 13 zmíněného doporučení, že příslušník má podle § 60 zákona o služebním poměru nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, přičemž vedoucí příslušník může na žádost příslušníka stanovit, že přestávka ve službě může být čerpána i po kratší nebo delší době nepřetržitého výkonu služby. Ve druhém odstavci pak čl. 13 upravuje mimo jiné, že: „[d]élka přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zpravidla určována dobou potřebnou na stravování v konkrétních podmínkách. Jestliže je závodní stravování zajištěno v objektu, v němž je konána služba, je 30minutová přestávka zpravidla dostačující. Není-li stravovací zařízení v budově a je třeba cestou k němu překonat delší vzdálenost, nařídí vedoucí příslušník delší přestávku.“ V odst. 3 je pak uvedeno, že „[p]řestávku ve službě, její délku a dobu jejího

čerpání určí vedoucí příslušník. Neumožňují-li podmínky služby stanovení přesné doby čerpání přestávky, čerpá ji příslušník na základě rozhodnutí nadřízeného podle vlastního uvážení tehdy, kdy to okolnosti služby umožní.“ Následující odstavec pak popisuje situaci, kdy je z charakteru služby zřejmé, že její výkon nemůže být přerušen. Pak musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek, přičemž vedoucí příslušník tuto skutečnost zohlední již při rozvrhování doby služby a přestávky na jídlo a odpočinek vůbec nestanoví. Podle čl. 13 odst. 5 zmíněného doporučení „[b]yla-li doba služby předem rozvržena tak, že byl dán předpoklad čerpání přestávek a k čerpání přestávek nedošlo, protože nebylo možno výkon služby přerušit, jedná se o práci přesčas.“

46. Z výše citovaných vnitřních předpisů Policie ČR je zřejmé, že žádný z nich neupravuje konkrétní systém zastupování příslušníků v době, kdy čerpají přestávku ve službě. Žalovaný nepředložil jiný dokument, ani nikterak nevysvětlil, jak měl systém zastupování příslušníků prakticky fungovat. Žalovaný toliko opakovaně poukazoval na tzv. „lančovník“, tedy praxí vytvořený pořadník výjezdu jednotlivých dvojic příslušníků k dopravní nehodě. Tento „lančovník“ však nelze považovat za judikaturou požadované organizační zabezpečení čerpání přestávek. Pomine-li soud skutečnost, že se nejedná o rozhodnutí vedoucího příslušníka, ale jakousi zaběhlou praxi, nelze pominout skutečnost, že „lančovník“ nikterak neřeší zastupování během čerpání přestávek příslušníků, kterou mají všichni příslušníci daného oddělení stejnou. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývá, že by bylo zastupování příslušníků během čerpání přestávky ve službě konkrétně upraveno.
47. Městský soud se v tomto směru ztotožnil se závěry Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, který ve svém rozsudku ze dne 27. 07. 2018 č. j. 65 Ad 9/2017-53 uvedl, že: „[v]ýkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde by jejímu přerušení bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkonu služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, pročez je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušení řešit ad hoc.“
48. S ohledem na výše popsání je zřejmé, že žalobce v posuzovaném období vykonával výjezdovou službu určenou k řešení dopravních nehod, jejíž výkon měl být zabezpečen nepřetržitě. Soud má za nesporné, že žalovaný neučinil žádné organizační opatření, kterým by předem vyřešil vystřídání žalobce konkrétním příslušníkem v případě, kdy by výjezd k dopravní nehodě a provádění neodkladných úkonů na místě zcela nebo z části zasáhlo do čerpání nařízené přestávky.
49. Argumentaci žalovaného, že ze spisu vyplývá, že na pracovištích je personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existuje organizační, technologické zabezpečení čerpání přestávek a absentují omezení, která by objektivně znemožňovala čerpat celou přestávku v zákonné délce a nastavený systém umožňuje čerpat přestávku podle vlastního uvážení, soud považuje za nepodloženou. Z předložených skutečností nevyplývá, že podmínky využití tohoto postupu byly, jakkoliv předem dojednány a organizačně zajištěny, naopak sám

žalovaný zdůrazňoval specifika služby a jiné benefity, které se pracovníkům nabízí jako kompenzace za nepravidelnosti na úseku přestávky.

50. Nadto argumentace tím, že příslušníci hlásí svou činnost včetně čerpání přestávky, kterou si vybírají v různou dobu podle aktuální situace, v tzv. „lančovniku“ atd., naráží na nutnost, aby příslušník, jemuž by měla být přestávka posouvána, o takový postup předem sám požádal (§ 60 odst. 1 zákona o služebním poměru). Žádost podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru předpokládá vlastní vůli příslušníka. Ustanovení neslouží situacím, kdy je opožděné čerpání přestávky vynuceno aktuálními podmínkami.
51. Tvzení žalovaného, že pořadníkový systém de facto řeší i zastupování policistů během jejich přestávek, neobstojí. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.1.2024, č. j. 10 As 252/2023-77, který se vztahoval k situaci na témže oddělení v rámci podobné žádosti, žalovaný se mýlí. *„Jím popsany pořadníkový systém řeší jen dělbu práce (případů dopravních nehod) mezi jednotlivými policisty. Co však neřeší, je otázka zastupování policistů během jejich přestávek ve službě. Stěžovatel si rovněž nepomůže odkazy na údajně rozpornou výpověď žalobkyně. Stěžovatel tvrdí, že pokud žalobkyně sama uvádí, že čerpala přestávku, tak nelze dovozovat opak. Stěžovatel ovšem nečte pozorně výpověď žalobkyně. Ta se totiž musela v mnoha případech přestávky výslovně domáhat. NSS již v minulosti zdůraznil, že po policistech nelze požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky, na kterou mají zákonný nárok. Aby policisté mohli tento nárok řádně čerpat, musí jim ozbrojený bezpečnostní sbor čerpání přestávky umožnit (viz rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, bod 23). Pokud faktické poměry na pracovišti čerpání přestávky znemožňují, policisté ve skutečnosti čerpají přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Zdejší soud se s těmito závěry ztotožňuje, neboť jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ.*
52. Argumentace žalovaného založená na skutečnosti, že otázka zastupitelnosti se týká spíše tzv. „jednomužných“ míst, není přiléhavá. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný nijak neprokázal organizační či jiné zajištění plnohodnotného střídání a sám též připustil, že může dojít a též dochází k čerpání přestávek v jiný čas. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že v závislosti na závažnosti nehody dochází k čerpání přestávky i po pěti hodinách, a to bez žádosti daného příslušníka, což žalovaný nevyvrací. Z výpovědí též vyplývá, že i během přestávky dochází k přidělování nehod příslušníkům, kteří ji čerpají. Tito jsou poté nepřímo nuceni přestávky zkracovat, aby dohnali počtem nehod kolegy, kteří jich mají během dne víc. Důsledky vyplývající z nedostatečného zajištění střídání tak pracovníci přímo pociťují, a to nezávisle na tom, zda jde o tzv. „jednomužné“ místo či kolektivní jednotku. K tomu podpůrně soud dodává, že jelikož zaměstnanec dopředu nemůže vědět, jakého charakteru z hlediska náročnosti a délky zpracování přidělená nehoda bude, je v jeho zájmu přestávku co nejdříve ukončit a vyrazit na místo nehody, jinak bude muset vysoký nápad nehod dohánět formou přesčasů, které, jak vyplývá z výpovědí, nebyly zvlášť v ranních směnách vzácností. V rámci čerpání přestávky, o kterou se často musí příslušník na operačním sám přihlásit, se tak policista nachází pod konstantním tlakem, kdy dopředu neví, zda a kdy bude muset vyjet k další nahlášené dopravní nehodě.
53. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18.07.2019, č. j. 8 As 257/2018-49 pak uvádí, že samotná nutnost informovat operační středisko o čerpání přestávky problémem není (ačkoliv nepochybně menším zásahem do čerpání přestávky by bylo, pokud by byl zastupující organizační článek předem informován o tom, na jaká časová období je příslušníkům dopravního inspektorátu plánována přestávka a od nich již by žádná aktivita nebyla vyžadována). **To vše za**

předpokladu, že není příslušníkům všech organizačních článků daného územního odboru plánována přestávka ve stejný čas ... a že bude zastoupení předem předvídatelné a konkrétně stanovené) (pozn. zvýrazněno soudem). Výše uvedeným požadavkům však žalovaný nedostál.*

54. Žalovaný též poukazuje na možnost individuálního plánování jednotlivých přestávek v závislosti na nápadu dopravních nehod a celkové specifičnosti výkonu práce ve skupině zpracování dopravních nehod. Tato „volnost“ ovšem nemusí být vždy benefitem. Uvedené platí hlavně v situaci, kdy není dodržena maximální časová dotace pěti hodin nepřetržitého výkonu služby, po jejímž uplynutí je nutno přestávku čerpat, a přestávka se tím pádem čerpá později, navíc bez žádosti daného příslušníka, což je v rozporu se zákonem. Možnost individuálního plánování je tak spíše důsledkem vynuceného stavu než přínosem pro příslušníky bezpečnostního sboru. Pro takové situace je tu právě institut přiměřené doby na jídlo a odpočinek, který reflektuje specifičnost výkonu služby. Na tomto závěru nemění nic ani výpovědi vedoucích pracovníků, kteří uvedený stav de facto potvrzují, jen se jej snaží legitimizovat jinými výhodami, které práce přináší, jakož i charakterem práce jako takové a nemožností plánování. Soud nepopírá, že dosud nastavený systém běžel několik let a že v minulosti stížnosti z řad pracovníků nepřicházely. Vnímá též důležitost osobních vztahů na pracovišti a nespornou míru vstřícnosti mezi jednotlivými pracovníky, která, jak vyplývá ze svědeckých výpovědí, je jedním z pilířů u právě řešené výjezdové skupiny. To však neznamená, že soud bude aprobovat postup, který je v rozporu se zákonem a judikaturou správních soudů.
55. Soud tedy shrnuje, že není-li splněn judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou. Z obsahu správního spisu plyne, že organizační opatření nastavená žalovaným těmto přísným standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostála. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí, které vedlo k nevyhovění žalobcově žádosti, nezákonné, a proto bylo soudem zrušeno. Za uvedené situace pak soud nepovažoval za nutné samostatně vypořádat další žalobní námitky.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o doplacení služebního příjmu za neoprávněné plánování přestávek na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 o služebním poměru. Žalobce měl za to, že službu na oddělení dopravních nehod Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy nebylo možné přerušit, a proto se v jeho případě měl uplatnit postup podle § 60 odst. 3 zákona, podle něž v případě služby, která nelze přerušit, musí být příslušníkovi zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek, která se ovšem započítává do doby služby.
57. Soud na základě důkazů, které byly součástí správního spisu, žalobci přisvědčil. V souladu s judikaturou správních soudů především shledal, že v případě tohoto konkrétního oddělení nebylo nijak zajištěno plnohodnotné střídání policisty během přestávky ve službě. Příslušníkovi tak nebylo zajištěno plnohodnotné čerpání přestávky.
58. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.

59. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Musí tedy znovu posoudit žádost žalobce o dopočtení a následné doplacení dlužného služebního příjmu za dobu všech přestávek ve službě v období od 01.08.2020 do 31.08.2023, za které měl žalobci vzniknout tento nárok v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb. Přitom zohlední, že nebylo prokázáno, jak plyne ze shora uvedeného, že by organizačním opatřením bylo zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě.
60. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu